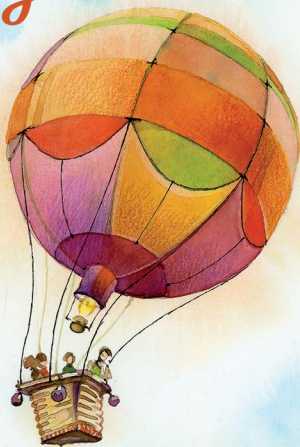

MARTINA JOKELOVÁ ŤUCHOVÁ

Rodičovské skratky

na ceste k sebe
i do neba

BENEMEDIA

Martina Jokelová Ťuchová

RODIČOVSKÉ SKRATKY
na cestě k sebe i do neba

Rodičovské skratky

na ceste k sebe i do neba

Martina Jokelová Ťuchová

© BeneMedia

Všetky práva vyhradené.

Žiadna časť tejto knihy nesmie byť reprodukováaná, uložená do informačných systémov, ani inak rozširovaná (elektronicky alebo mechanicky) bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Autor © Mgr. Martina Jokelová Ťuchová

Redakčné spracovanie © Mgr. Zuzana Verešová

Obálka a ilustrácia © Mgr. art. Juraj Martiška

Fotografie © Archív Mgr. Martina Jokelová Ťuchová

Jazyková korektúra © PhDr. Alžbeta Mráková

Grafická úprava a sadzba © BcA. Milan Pleva

Tlač: Alfa print, s. r. o.

Prvé vydanie (2020)

144 strán

Vyšlo ako 21. publikácia vydavateľstva BeneMedia.

ISBN 978-80-99907-57-8

Martina Jokelová Ťuchová

Rodičovské skratky

na ceste k sebe
i do neba

BeneMedia

2020

Obsah

01 / Rodičovské skratky.....	7
02 / Dobré ráno, Božie dieťa!.....	15
03 / Nudíš sa? Fajn!.....	25
04 / Si zlý! Si zlá!	33
05 / Zázrak s názvom „vnútorná motivácia“	41
06 / Slová, gestá a láskavosť.....	49
07 / „Mami, kedy budeme mať spolu rande?“	55
08 / „On mi robí zleee - nie, to onaaa!“	63
09 / Diamanty rutiny.....	75
10 / Nech sa páči! Ďakujem! Prosím ťa.....	83
11 / „Udomácnené“ Božie slovo	97
12 / Prvý deň prázdnin.....	105
13 / „Tour de friends“	111
14 / Všetko má svoj čas.....	117
15 / Bodky na záver	129

01

Rodičovské skratky

**(alebo akým smerom v bludisku
rodičovských otázok?)**

Skôr než nám mozog začne chrliť „definície“ o tom, čo by mal zvládať dobrý rodič, zastavme ho... A spýtajme sa priamo Darcu každého života. Dokonale pozná mňa ako rodiča i moje dieťa. („*Skôr, než som ťa utvoril v matkinom živote, poznal som ťa, skôr, než si vyšiel z lona, zasvätil som ťa...*“; Jer 1, 5)

Otázky Bohu Otcovi zvyknú byť náročné. Ťažko sa formulujú. Vyžadujú odvahu, úprimnosť, pokoru pred Pravdou a otvorenosť načúvať odpovediam kdesi na dne duše a zodpovedne sa odpovedí chopiť. Zdá sa, že dnes sa vytráca schopnosť klásť si dôležité

otázky. No práve tie sú pre život kľúčové, premieňajúce a v konečnom dôsledku - v Božích odpovediach na ne - radostné a oslobodzujúce.

Aj dobrá otázka totiž môže byť sama osebe užitočnou skratkou.

- Akou mamou, otcom, mám byť tomuto dieťaťu, Pane?
- Čo odo mňa chceš pre toto dieťa?
- Ako mám prežívať čas, ktorý nám spoločne dávaš?
- Akú zodpovednosť zaň nesiem? Čo znamená byť zodpovedný?
- V čom premieňa dieťa mňa? Ako a čím ma približuje k tebe?
- Ako spoločne dozrievame vo vzťahu k tebe, Pane?
- Čo z toho je v tvojich očiach najdôležitejšie? Prečo?
- Svet hovorí milión vecí o „dobrej mame, dobrom otcovi“. Čo znamená pre teba „dobrý rodič“? Kedy som podľa teba dobrým rodičom svojmu dieťaťu? Pripomeň mi chvíle, skutky a stav môjho srdca, kedy sa to dialo... V čom boli tie chvíle iné, čím boli dôležité?

- Kde mám čerpať všetko potrebné pre svoje rodičovstvo? A čo je to „to potrebné“?
- Ako mi v tom pomáhaš a učíš ma ty, Bože? Čo mi ponúkaš a ja to zatiaľ nevidím, nevnímam? Kde mám zdroje a podporu? Čo ma na tejto ceste brzdí?
- Kam ma povedie cesta rodičovstva s tebou, Pane? Ako cez povolanie rodiča môžem dozrievať a premieňať sa podľa tvojej vôle? V čom najväčšmi? Ako to ovplyvní moje okolie - kto a ako si to všimne?
- Čo dáva moje rodičovstvo manželstvu? A čo dáva manželstvo môjmu rodičovstvu? Aké miesto chceš mať v našej rodine, Pane?

Boh odpovedá svojimi vynaliezavými spôsobmi. Prihovára sa nám tak, ako potrebujeme, „špeciálne na mieru“. Mne sa z jeho šepotu často vynára pojem *sprevádzať*.

- Sprevádzať to úžasné Božie dielo, ktoré mne a manželovi bolo na istý čas zverené.
- Sprevádzať ho zodpovedne, s úctou, s nadšením zo samej cesty - z objavovania spoločného života s Bo-

hom - vo všetkých okolnostiach, ktoré nás postretnú.

- Sprevádzať ho s dôverou a s ochotou nechať sa učiť od dieťaťa, rásť s ním...
- Sprevádzať ho a pozorovať, spoznávať, vnímať čističky a križovatky, ktoré do jeho originálnej mapy jemne, s priestorom pre slobodnú vôľu, načrtáva sám Boh...
- Sprevádzať dieťa znamená aj učiť ho navigácii - kde nájsť životné GPS, ako fungujú pravidlá, emócie, dôsledky, vstávanie z blata, prijatie... Učiť ho to v dôvere, že Dobrý pastier zatúlanú ovečku neopúšťa. Dáva všetko za to, aby ju znova objal so všetkými zraneniami.
- Sprevádzať dieťa znamená aj budovať spolu s ním zmysluplné a pevné hranice, ktoré prinášajú veľa dobra a ich prekročenie by bolo rizikom straty cieľa. (Význam slova hriech je „minúť cieľ“.)
- Sprevádzať dieťa znamená aj vedieť sa vzdialiť, keď je to potrebné.
- Sprevádzať dieťa znamená aj akceptovať, prežívať utrpenie, no milovať ešte väčšmi, keď si v slobodnej vôli vyberie krok mimo.

- Sprevádzať dieťa znamená aj spoznávať seba - vrátane tienistých zákutí a vytrvalo zápasíť vo svojich vlastných bojoch.
- Sprevádzať dieťa životom je výsada, ale aj výzva...
- Bezpodmienečne ľúbiť a zjavovať Boha.

02

Dobré ráno, Božie dieťa!

(o každodennej viere v rodine)

Prajeme si pre dieťa vieru. V krsťe sa ako rodičia (alebo ako krsťní rodičia) zaväzujeme k tomu, že viera bude dôležitou súčasťou našej výchovy, nevyhnutná niť v našom sprevádzaní dieťaťa na jeho ceste. Čo to však konkrétne znamená v takom úplne obyčajnom každodennom rytme?

S maminami sme opäť raz debatovali a dumali nad tým, čo to vlastne našim deťom chceme odovzdať - aké priority, aké hodnoty... A čo tie rodičovské túžby, predstavy a výchovné klišé znamenajú v praxi, rozmenené na drobné. Čo znamená odovzdávať dieťaťu vieru, viesť ho k láske k Bohu?

Mamka Danielka si tieto svoje úvahy dokonca spí-

sala do akéhosi zoznamu. Do jej súkromnej množiny „výchovy k viere“ patrilo upevňovanie vedomia, že jej deti sú Božie deti, radosť z tejto skutočnosti, vďačnosť Stvoriteľovi a ešte všeličo iné. Ale zaujalo ma, ako Dani budí svoje malé dievčatko so slovami: „Dobré ráno, Ludmilka, Pán Boh nám daroval nový deň!“ Také jednoduché, obyčajné, no pritom krásne podstatné...

Odvtedy som si pri otváraní dverí do izieb s našimi spachtošmi spomenula na Danielku nespočetne veľakrát. „Dobré ráno, Božie princezné! Dobré ráno, Boží rytieri, máme tu nový deň! Pán Boh nám dáva slnečné ráno... Alebo dážď, ktorý potrebujú rastliny... Alebo hmlu bielu ako mlieko...“

Jedno ráno sme si sadali k raňajkám a za oknami sa dialo úžasné divadlo. Zhasla som lampy a ukázala na okná. Na jednej strane spoza kopcov „rástlo“ slnko, na opačnej strane bolo celé mesto pod nami ešte ponorené v tme. Medzi tým sa v mračnách prelievali lúče do tmy a tma do svetla. Boli sme všetci zaseknutí v tichu a v tom dramatickom pôvabe. Rannú modlitbu už nebolo treba. Už sme ju s úžasom prežívali.

A tak nejako to s tými krôčikmi viery môže byť aj v ďalších hodinách bežného dňa: Krížik na čelo dieťaťa s konkrétnym požehnaním; s ubezpečením, že je lúbené Bohom i svojimi rodičmi; s ponukou postoja vďačnosti za všetko, čo ho dnes postretne...

„Synček, tie austrálske moria a púšte si kedykoľvek vygoogliš, ale to, ako byť zodpovedný a príjemný k druhým, je na tebe,“ lúčila som sa dnes ráno s najstarším.

Ďakovná modlitba pred jedlom - na striedačku sa ju predmodlieva svojimi slovami niektoré z detí: *„Vďaka ti, Dobrý a Pastier, za hrášok v polievke, chlieb a maslo... aby aj chudobní mali čo pod zub; nech je naším pokrmom tvoja vôľa.“*

Modlitba na ceste autom, žasnutie nad stvorením okolo, večerné stretnutie okolo stola - „domáceho oltára“ - pri čítaní Písma, príbehov svätcov s výmenou kartičky svätca daného dňa v stojane na stole alebo kartičky liturgického sviatku, či len tak so spevom, s gitarou i bez nej, a poďakovaniami za deň.

Objatie Boha, v ktorého náručí si ustelieme s celým naším domácim hniezdom.

Vzťah s Bohom je v niektorých rodinách ako s povestným odkladaním šťastia na „potom“. Keď si postavím dom, keď si zadovážim toto a hento a pôjdem tam a skúsím toto - potom budem šťastný. Keď upraceme toto, vybavíme hento, zapálime sviecu na vyleštenom stole - potom zvoláme rodinu a porozprávame sa s Bohom. Potom...

Figú borovú - veľakrát som zistila, že takto to nefunguje. A už vôbec nie vo viacpočetnej rodine. S týmto postojom by sme sa málokedy dopracovali k modlitbe. Áno, je úžasné vyparádiť sa v nedeľu do kostola, sadnúť si k večernej modlitbe v čistom prostredí pri svieci na obruse podľa aktuálnej liturgickej farby... A teším sa, keď sa nám to podarí.

Ale Boh, ktorého spoznávam so svojimi deťmi, nie je len sviatočný. Je to Otec márnokratný vo svojej láske, Priateľ „do každého počasia duše“, ktorý tu je, aj keď si drobcí umývajú zuby, aj keď riešime neporiadok v izbe, aj keď sa nám do kostola vôbec nechce, aj keď sme všetci od únavy „na šrot“, aj keď po sebe

kričíme, lebo sme sa ocitli za hranicou úcty a trpezlivosti...

Je to Boh každodenný, Boh stále tu a na dosah. Boh, s ktorým sa rozprávame o stratenom chlapcovi, keď ideme s deťmi okolo plagátu s jeho fotkou a ony premýšľajú, kde asi je a ako asi chýba rodičom. Boh, ktorému rozprávame o susedke, ktorá nedávno prišla o starkého a včera aj o milovanú starkú. Boh, ktorý sa k nám „pridáva“, keď spolu tancujeme alebo sa šteklieme a robíme srandičky. Boh, ktorý tu je, aj keď sme vyčerpaní, je nám nanič a od únavy stihneme len zatvoriť oči. Boh, ktorý nám dal mnoho talentov a poslanie.

Boh, ktorého občas s chichotáním prosíme za dobrú manželku, za dobrého manžela, ktorý už asi kdesi behá po svete. Boh, ktorý je úplne špeciálnym spôsobom prítomný v Eucharistii. Boh, ktorý pomáha človeku dobre, sväto žiť - tak ako pomáhal aj vojakovi Martinovi na koni s polovicou plášte, lebo druhú daroval žobrákovi a my si o tejto udalosti 11. novembra hrávame divadlo. Boh, ktorý sa ustavične stará aj o nás, pozná nás po mene - ako Pastier, ktorého sme